

Széplaki Blanka Dorottya: Örök barátok

Miután leérettségiztem, az első gondolatom nem az volt, hogy milyen munkát válasszak magamnak, mert azt már hétéves koromban eldöntöttem, hogy újságíró leszek. Ami abban a pillanatban járt a fejemben, az a jövőben általam megrendezett osztálytalálkozó volt.

Minél hamarabb meg akartam szervezni, hogy újra láthassam az osztálytársaimat, akikkel eltöltöttem az utolsó négy iskolás évet. Azonban mégis fontosabb volt, hogy valahol elhelyezkedjek a világban, és a vicces kis rakoncátlan, vidám kisgyerekből érett, boldog felnőtté váljak. Amint betöltöttem a huszadik évemet, elkezdtem felkeresni a régi osztálytársaimat. Akinek tudtam a lakcímét, attól személyesen kérdezősködtem, akinek meg nem, annak e-mailt küldtem. Szinte mindenkit megtaláltam, és mind elfogadták a meghívást.

Igazából csak a legjobb barátomat, Kingát nem leltem meg sehol. Hogy mért is pont ő a legjobb? Talán mert már születésünktől ismerjük egymást. Ugyanakkor születtünk, ugyanabban a kórházban. Ugyanabban a panelban laktunk, és mindenhova ugyanoda jártunk a bölcsődétől a középiskoláig. Azt hittem, az egyetem is ugyanaz lesz, bár amilyen jól tudtam magunkról, mennyire különbözőek vagyunk, ez csak egy kis égő parázsszem volt a hatalmas reménytűzből. Én mindig is a reál tantárgyakban voltam jobb. Ezzel ellentétben ő a humánokból, amit észre lehetett rajta venni, ugyanis eszméletlen jól tudott verset mondani, ráadásul nagyon rövid idő alatt tanulta meg őket. Nekem csak a fogalmazás ment, de az piszkosul jól. Énekelni is jól énekelt, és tesiből sem volt semmi, amiket csinált. Amit viszont a legjobban szerettem benne, az a rajzaiban megmutatott hatalmas kreativitás. De van valami, amit most se értek. Miért gyűjtött össze mindenféle kacatot, amit talált? Emlékszem rá, mikor a mosdóban talált egy üres vécépapírgurigát, mindig elrakta és hazavitte, de amikor megkérdeztem, miért kell neki, csak annyit mondott, hogy gyűjti őket. Mondjuk én is csak úgy jókedvből gyűjtöm a bélyegeket, de a vécépapírgurigát másra is lehet használni, nem csak arra, hogy elrajkuk őket, és néhanapján rájuk nézzünk, mint kedves gyűjteményünkre. Erre a mai napig sem jöttem rá, miért csinálja.

Most meg sehogy sem tudtam elhinni, hogy pont ő nincs meg semmilyen elérhető helyen. Nehezen, de valahogy sikerült beletörődnöm abba, hogy nem lesz ott az osztálybulin. Egészen addig fojtottam vissza a bánatomat, amikor a könyvtárban nézelődve megláttam egy negyvennyolc verset tartalmazó verses kötetet. Nem a szám és nem is a könyv borítójának a színe volt az, ami annyira megdöbbenett, hogy akkorára tátottam a számat, hogy belerepült volna egy méhecske, ha be lett volna fűjva virágillatú szájsprével. A versek költője, ami az oldal tetejére volt fölírva kisebb betűkkel, ez volt: Herendi Kinga! Fél perc bambulás után levettem a polcra és siettem a könyvtárhoz, aki azt hitte, kivenném a könyvet.

- Rendben. Mondja, a nevét fölírom, egy hónap múlva hozza vissza – látszott, hogy már unja az egész napos ülést.

- Oh... öm... öm..... én.....nem akarom kivenni. Csak érdeklődni szeretnék. A költő felől.

- Érdeklődni?– kérdezte a nő, s közben feljebb tolta nagylencsés barna szemüvegét az orrán.

- Igen. Gondolom, hogy ez a hölgy maguknál adta ki és nyomtatta a könyvet?

- Igen, így volt. Mít szeretne róla tudni?

- Nem mondta el önöknek a lakcímét vagy más elérhetőségét?

- Hmm – erre a hangra olyasmit vártam volna, hogy a számítógépen kezd el keresgélni, vagy feláll, és a mögötte lévő könyvespolcra elővesz egy cetlit, amire föl van írva a cím, ahol végre el tudom érni a barátomat. Ehhez képest a hölgy felállt, felém hajolt és végigszemlélt, én meg azzal a bizonyos „most mi van” arccal néztem rá.

- Maga nem Juhász Fanni a városi főszerkesztősegtől? – Meglepődtem, hogy átlagos újságíróként ilyen ismert lennék.

- Igen, én vagyok, és a hölgy, aki a verseket írta, az osztálytársam, de már két éve nem láttam - sietve beszéltem, mert nem akartam pazarolni a drága időmet. – Tudja, szeretnék vele találkozni, csak az a baj, hogy sehol sem tudom elérni őt. Ezért érdeklődöm, hogy tud-e valamilyen elérhetőségéről, és ha esetleg meg tudná nekem adni, nagyon há.....

- És én higgyek egy újságírónak, aki mindenféle hazugságot összeírál másokról csak azért, hogy az olvasók jobban kapkodják el a lapjukat? – Érdekes, hogy még csak másfél éve dolgozom, de ilyenfajta megjegyzéseket már több mint egymilliót hallottam. – Fogadok, a főszerkesztő küldte magát, hogy beleturkáljon annak a szerencsétlen hölgynek a magánéletébe. Azok után, amikor a város legjobb színészeivel, Tüzes Gerberával művelnek, már mindenfélét el tudok képzelni magukról!

- Gerbera színésznőt még egy rendes interjúra se tudjuk felkérni, mert mindig eltűnik a próbák és az előadások után a színházban.

- Szerintem nagyon jól teszi, hogy elfut az ilyen alakok elől, mint maga! – Itt elfogyott a türelmem, de nem mutattam semmivel, csak témát váltottam.

- Emlékszik még arra, hogy nézett ki a nő, amikor bejött magukhoz?

- Az arcára emlékszem. – Ez nekem bőven elég is volt. Elővettem a telefonomat, és megkerestem azt a képet, amit a szóbeli érettségi előtt készítettünk az iskola folyosóján. Szerencsére megtaláltam, és megmutattam neki.

- Mielőtt még megkérdezné, nem vágtam ki a képet – Tényleg ő az, aki a legjobban felidegesített a munkám miatt. – Most már hisz nekem?

- Úgy látszik, kénytelen leszek. Elkérhetném a könyvet?

Odaadtam, kinyitotta az elején, és kivett a kölcsönző lap mögöl egy kis cetlit, amire egy négysoros versike volt fölírva.

- Ezt hagyta itt, semmi más. Azt mondta, ha megfejtjük, megtaláljuk. Elolvastam, de nekem nincs időm verseket elemezgetni.

Fogtam és lefotóztam úgy, hogy el tudjam olvasni. Utána köszöntem, kimentem a könyvtárból, és ezek után nem tettem be többé a lábamat oda. Semmi kedvem még egyszer végighallgatni a mindenhol szedett pletykákat a szerkesztőségről. Ahogy hazaértem, az első dolgom volt elolvasni a verset, ami így hangzott:

***Mikor elhagyod a várost, nem veszed, észre,
Hatalmas út mellett kis ösvény vezet messze,
Túl ösvényen, sövényen, gízgazok tengere mögött
Megtalálsz engem, mint az egyetlen jogos örököst.***

Rengeteget gondolkodtam azon, vajon mit is jelenthet mindez pontosan. Végül eszembe jutott, hogy az első két sorát mintha már hallottam volna valahol. Igen! Már tudom! Mikor Kinga és az anyukája a nagymamámhoz vittek vidékre, a városból az autópályára vezető út mellett eléggé vadregényes a táj. Ott látott Kinga egy egyáltalán nem feltűnő kis ösvényt, ami ihletet adott neki, hogy verset írjon róla. Azt a két sort akkor találta ki, el is mondta nekem. Hát úgy látszik, legalább nyolc év elteltével tudta csak bővíteni egy négysoros versszakká.

Nem tétováztam tovább. Bepattantam az autómba, és mintha a nagyit látogatnám meg, elindultam. Természetesen nem mentem rá a pályára, hanem leparkoltam az ösvény előtt, ami olyan keskeny volt, hogy a járgánnyal nem fértem volna át. Így gyalogszerrel kellett továbbmennem. Pontosán úgy, ahogy a vers írta. Sövény, gaz mindenütt, alig bírtam áttörni magam rajtuk. Végre-alahára megszabadultam a növényektől, és megpillantottam egy házat. Házat, házat... Kisebb kastélynak is nevezhetném, akkora volt. Odaballagtam az ajtóhoz, és megnyomtam a csengőt. Nagy meglepetésemre Kinga hangját hallottam.

- Mondja meg a nevét és a születési dátumát! Abból eldöntöm, hogy bejöhet-e – Ez meglepett.

- Juhász Fanni, 2000. június 4. – Az ajtó magától kinyílt, és én beljebb léptem.

Hatalmas teremben találtam magam, ahol képek millióit találtam. Mindegyikre szakadt textil- és papírdarabok, továbbá mindenféle kacat volt ragasztva. Nagyon érdekes volt számomra, mert azok a limlomok csak szebbé és élethűbbé tették őket. A terem közepén, egy nagy asztalon a Tower Bridge és a Big Ben makettjét láttam, melyek kizárólag parafa dugóból készültek. Úgy látszik, a kis barátom még mindig szeretne eljutni Londonba, és ha nem ismerném már olyan régóta, tuti azt hinném, hogy ennyit iszik.

Nem tudtam tovább gyönyörködni, mert léptekre lettem figyelmes. A hang irányába nézve észrevettem, hogy a sarokban egy csigalépcső fut felfelé. Azután megláttam egy hosszú szürkés-kék szoknyát és fehér blúzt viselő valakit, aki éppen felém tartott.

- Szia, Fanni! Rég találkoztunk – szólt hozzám, és egy mosollyal megmutatta hófehér fogait.

- Kinga! Te vagy az? – Választ nem várva odafutottam hozzá, és a nyakába ugrottam. – Hiányoztál. Tudod, rengeteg kérdésem lenne! – Igazából rögtön a lényegre akartam térni, mivel az elmúlt két év, amikor nem találkoztunk olyan hosszú volt, hogy úgy éreztem, mintha száz év telt volna el.

- Menjünk inkább a konyhába! Ott jobban tudunk beszélgetni!

Beleegyeztem és követtem. Átmentünk egy másik termen. Hát ott majdnem összeestem, olyat láttam. Egy vár volt fölépítve vécépapírgurigából, de akkora, hogy kisgyerekek is játszhattak volna benne. Nem lehetett megkerülni, ezért keresztülmentünk rajta. Csodálkoztam, mikor befértem a kapun azzal a 168 centimmettel. Most már tudom, mire kellett az a sok guriga! Nem sokkal később beértünk a konyhába.

- Készítsek neked egy kávé? – Az óriás termék után nagyobb konyhára számítottam.

- Igen, kérek – ahogy készítette, folytattam a szövegelést. – Úgy látom, Kinga, nem sokat változtál. Ugyanolyan kedves és kreatív vagy most, mint mindig. Viszont a külsőd teljesen megváltozott. Őszintén szólva nagyon hasonlítasz valakire – erre hirtelen felém fordult, kitágult pupillákkal.

- Öhmm... kire? – Éreztem, hogy meglepettem kérdezett vissza, mert mindig magabiztosan beszélt.

- Tüzes Gerberára. A csodás színésznőre. Gondolom, ismered, ugye? – Átnyújtotta a kávé, és vártam a választ.

- Igen... öm... voltam pár előadásán – nagyon gyanús volt nekem, hogy dadog.

Nyugodtan kortyolgatva a kávémat, körbenéztem a kis konyhában. Most kétszer akkora tátottam a számat, mint a könyvtárban, és még a szemem is kinyílt akkorára, hogy majd kiugrotta a helyéről. Hogy miért is? Megláttam a kredenc tetején csillogni *Az Év Színésze díjat*, amit tavaly nyáron adott át a polgármester a színművészeti fesztiválon Gerbera színésznőnek. Ott voltam, hátha tudok interjút kérni, de minden hiába, a színésznő eltűnt. Lassan rámutattam, és Kingára néztem.

- Az... honnan... van? Nem nézem ki belőled, hogy lopsz. Akkor csak az lehet, amire gondolok.

- Öhm... hát... lebuktam. Most már tudod. – csalódottan búnak hajtotta a fejét. Ezt nem hittem volna Kingáról.

- Értem. Szóval az a hihetetlenül tehetséges színész, Tüzes Gerbera álnéven te vagy. Elrejtőzöl itt, távol a várostól, a riporterektől és újságíróktól, mert nem akarsz hencegni – ezt mind ledaráltam egy levegőre.

- Tudod, nem miattuk vagyok itt. Teljesen más a helyzet. Emlékszel még az osztálytársunkra, Kertész Patrikra?

- Akibe úgy bele voltál esve? – kérdeztem, szempilla-rebegtetéssel kísérve a mondatot.

- És arra emlékszel, mikor bevallottam neki, és ő csak úgy... csak úgy simán visszautasított. Aztán meg rácuppant Kittire, arra az idióta műanyag lányra – és már esőként hullottak a könnyei. – Ezek után úgy éreztem, hogy senki sem fogad el, ha önmagam vagyok. Nem hittem el, hogy azt a kis libát jobbnak vélte nálam.

- Jó, jó, nyugi, megértem. Szörnyű lehetett. De mégis, hogy kerültél ide? – Ezt előbb is megkérdezhettem volna.

- Hallottam, hogy le akarják bontani ezt az épületet. Utána néztem, hogy ki lakott itt, és kiderült, hogy a dédim tulajdona, és én vagyok az egyetlen örökös a családban. Az, hogy itt van, és elzárkózni van kedvem, az a szerencsén múlt.

- Akkor nagyon nagy szerencséd volt. Tudod, amiről beszélni szeretnék, az, hogy osztálybulit szervezek, és már csak te hiányzol. Szeretném, ha ott lennél. De azok alapján, amiket mondtál, gondolom, nem szívesen jönnél. Csak tudd: ha eljössz, én mindet megteszek, hogy jól érezd magad, és ne legyen semmi baj. Hogyha nem akarsz beszélni Patrikkal, ne beszélj, inkább kerüld a társaságát. Vagy ha mégse tudod, mesélj neki a mostani életedről. Akár még füllenthetsz is, csak legyen jókedved. Miatta ne aggódj, egy ember nem teszi tönkre a partit.

- Ha meghívsz, illik elmennem. De akkor ígérd meg, hogy nem mondom el senkinek, hol lakom és mit dolgozom. Bízhatok benned?
- Természetesen. – lezárva a témát elmondtam, hol, mikor lesz a buli. Aztán kikísért, elbúcsúztunk, és kiléptem a csodaépületből.
- A *Cherry* nevű szórakozóhelyre szerveztem a bulit, mert itt készítik a legfinomabb koktélok. Hat órára vártam az osztálytársaimat, de Kinga csak negyed hétre ért oda. Szakadt farmerban, fekete magas sarkúban és flitterekkel kirakott pólóban jelent meg. Úgy vettem észre, élvezi a beszélgetést a volt osztálytársakkal, s közben koktélt iszogatót. Ha meglátta Patrikot, elfordult vagy odébbállt, hogy ne vegye észre. Azonban a fiú egyszer meglátta őt, és még köszönt is neki.
- Szia, Kinga! Még nem is találkoztunk - a kis társaság ekkor elosont Kinga mellől, és hallottam, hogy ezt súgják egymásnak: Hagyjuk magukra őket, hátha összejönnek. – Kár, hogy nem tudják, milyen baja van a lánynak. Mégis bíztam abban, hogy Kinga uralja a helyzetet. El is kezdtek beszélgetni.
- Helló, Patrik! Régen láttalak. Mi van veled mostanság?
- Most épp a belvárosban lakom, közel a színházhoz, mert színész vagyok.
- Tényleg? – kérdezte Kinga meglepődve – Még nem láttalak szerepelni, pedig sokat járok színházba.
- Á, eddig nem voltam valami nagy szám. De a rendező a jövő héten kezdődő próbákon a *Rómeó és Júliában* nagy szerepet ad nekem. – Váratlan meglepetés volt ez Kingának. A *Rómeó és Júliában* Tüzes Gerbera játssza Júliát.
- Akkor sok sikert az előadásig. Na, és vannak jó színészcsoportok, akik bejönnek? – a maga megnyugtatóására ivott egy kicsit.
- Hát ez titok – s innentől sutogott, de én még hallottam. – A legtehetségesebb színész nő egyszerűen elrabolta a szívemet. Tudod, Tüzes Gerberára gondolok. – Kinga itt félre nyelte az italt, és köhögni kezdett.
- Ó. Jól vagy?
- Khöm, khöm, persze, csak gyorsan hajtottam fel a koktélt – itt éreztem, hogy közbe kell avatkoznom.
- Kinga! Gyere, valami fontosról lenne szó! – Ezzel befejezték a beszélgetést, és gyors léptekkel jött hozzám.
- Fanni! Segíts, mert ez nagyon kínos!
- A *segítség* szót most hallottam először Kinga szájából. Mindig ő segített nekem, ő meg egyedül oldotta meg a dolgokat. Úgy tűnik, most jött el az idő, hogy visszafizessek neki mindent.
- A buli hamar lezajlott. Megígérve Kingának a segítségemet, elmentem a jövő heti próbájukra. A rendező Rómeó szerepét adta Patriknak. Elég messze voltam a színpadtól és nem láttam mindent tisztán, de azt igen, hogy Kinga teljesen befeszülve áll. A darabot Patrik kezdte. Kiállt a tér közepére, és mondta a szövegét. Kinga a függöny mögül figyelte. Ami pedig ez után történt, azt nem tudtam fölfogni.
- Az egyik pillanatban látom, hogy leesik a reflektor a színpad feletti fények közül egyenesen Patrik fejére, a másikban meg már Kinga fekszik a földön eszméletlenül. Rögtön hívták a mentőket. Fogalmam se volt arról, hogy mi történik. Végül Patrik mondta el nekem:
- Gerbera ellökött, mielőtt rám esett a lámpa. Ráesett a hátára, meghúzta, és beverte a fejét a padlóba, mikor elesett. Miután vége lett a próbának, elmentünk meglátogatni a kórházba. Leültünk és vártunk.
- Patrik, miért Kitti-t választottad Kinga helyett a középiskolában? – Nem bírtam tovább türelemmel.
- Tudod, nagyon zavart, hogy miket mondotok Kittiről. Őszintén, sajnáltam őt. Kingának meg, úgy éreztem, nincs szüksége rám
- Már hogyne lett volna! Hisz bevallotta neked, hogy szeret. Szóval te csak olyannal jársz, akit tudsz sajnálni. Aztán szakítottál vele, mert rájöttél, hogy nem érdekli, minek nevezzük őt. Egyébként tudtad, hogy Kingát eléggé megviselte a visszautasításod? Kinn él a semmi közepén egy hatalmas házban egyedül. Elvesztette a magabiztosságát, és erről te tehetsz! Rengeteg időmbe telt, hogy megtaláljam. Ja és álnéven dolgozik, mert már nem akarja megmutatni önmagát. Ehhez képest nagyon híres és népszerű lett.
- Patrik felém fordult és kérdően nézett rám. Egy perc után szólalt meg:
- Azt akarod, mondani ezzel, hogy... vagy ez is csak valami hazugság, mit az újságírók kitalálnak? – Már megint ez!
- Jobb, ha tudod, hogy én mindig az igazat írom az újságba!
- Patrik felállt, berohant a szobába - nem törődve a nővérek tiltakozásával. Utánamentem, s mire odaértem, Kinga már feleszmélt, és az első kérdése ez volt:
- Miért mondtad el neki? – Nem tudtam leolvasni az arcáról, hogy most fél vagy dühös.
- Tudod, így is majdnem összetörted magad azért, mert titkolóztál. Nem könnyebb így, hogy tudja? Most mondd meg! – Soha nem beszéltem még ilyen hangnemben Kingával, de ha ez az igazság...!
- De... sokkal jobban érzem magam. Én köszönöm, Fanni – s már peregtek is a könnyei. – Patrik, te mit mondasz?
- Azt, hogy Gerbera azért olyan remek színésznő, mert az egész élete egy nagy színdarab, ahol önmagát kell előadnia.
- Ekkor már én is töröltem a könnyeimet. Patrik csak ennyit mondott:
- Szeretlek, Kinga! És azt is tudom, hogy Fannival is barátok maradtok örökre.